

Ο βιασμός της Φράνκα Ράμε : φασίστες, καραμπινιέρι και «μια ανώτερη επιθυμία»

Του Τζιρολάμο ντε Μικέλε (Μετάφραση: Κατερίνα Σκαργιώτη)

Στις 9 Μαρτίου 1973 η Φράνκα Ράμε απήχθη από πέντε άνδρες, οδηγήθηκε σε ένα φορτηγάκι μέσα στο οποίο βασανίστηκε και βιάστηκε. Όπως είναι γνωστό η Φράνκα αποτύπωσε το βιασμό

της σε ένα μονόλογο με τίτλο «Ο βιασμός» που αποτέλεσε μέρος της παράστασης «Όλα σπίτι, κρεβάτι, εκκλησία». Για μεγάλο χρονικό διάστημα, η Φράνκα ισχυριζόταν ότι πηγή της έμπνευσής της ήταν ένα χρονογράφημα, χωρίς να αποκαλύπτει ότι ήταν η ίδια το θύμα του βιασμού.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, όταν ανακοινώθηκε ο βιασμός κάποιος στο Μιλάνο εξέφρασε ικανοποίηση. Ήταν ο στρατηγός Παλούμπο, διοικητής της Μεραρχίας του Παστρένγκο. «Η είδηση του βιασμού της Ράμε έγινε δεκτή με ευφορία στο στρατώνα, ο διοικητής διασκεδάζε σαν να είχε φέρει σε πέρας κάποια δύσκολη αποστολή. Ίσως και κάτι παραπάνω..» σύμφωνα με τη κατάθεση του Νικολό Μπότζο, ο οποίος διετέλεσε στενός συνεργάτης του Κάρλο Αλμπέρτο Νταλα Κιέσα και εκείνη την εποχή ήταν σε υπηρεσία στο Παστρένγκο: «Όταν έφτασε η είδηση της απαγωγής και του βιασμού της Φράνκα Ράμε, για εμένα ήταν μία ήττα της δικαιοσύνης. Ωστόσο ανάμεσα στους ανωτέρους υπήρχαν κάποιοι που αντέδρασαν διαφορετικά “Καιρός ήταν..”, είπε αυτός που βρισκόταν στην κορυφή της ιεραρχίας: ο διοικητής του Παστρένγκο, στρατηγός Τζιοβάνι Μπατίστα Παλούμπο. Τότε θεώρησα τη χαρά του Παλούμπο απλώς μια κακόγουστη αντίδραση. Πίστευα ότι ο στρατηγός ήταν ευχαριστημένος από την είδηση, τίποτα περισσότερο. Βέβαια, ο Παλούμπο ήταν ιδιόρρυθμος χαρακτήρας, είχε λάβει μέρος στη Κοινωνική Δημοκρατία (γνωστή και ως Δημοκρατία του Σαλό, δημιούργημα του Μπενίτο Μουσολίνι κατά τη τελευταία περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, από το 1943 έως το 1945) και έπειτα πέρασε στο στρατόπεδο των ανταρτών λίγο πριν την Απελευθέρωση. Δεν απέκρυψε πότε τη δεξιά του ιδεολογία. Και στο Παστρένγκο, κάτω από τη διοίκησή του, κυκλοφορούσαν ακροδεξιά άτομα και συναντιόντουσαν σε σπίτια της “σιωπηρής πλειοψηφίας”, όπως αυτό του δικηγόρου Ντέλι Όκι».

Το 1981 το όνομα του στρατηγού Παλούμπο βρέθηκε σε ένα κατάλογο των συνδρομητών της Στοάς P2 (μασονική στοά με σκοπό την υλοποίηση της Μεγάλης Ανατολικής Ιταλίας), μαζί με δύο ανώτερους αξιωματικούς του στρατού. Σύμφωνα με τον Μπούτζο, ο Γενικός Διοικητής του σώματος των καραμπινιέρι ήταν ο στρατηγός Μίνο, αξιωματικός ίδιας ιδεολογίας με τον Παλούμπο. Αν διαβάσει κανείς τις εκθέσεις της εξεταστικής επιτροπής για τη Στοά P2 θα καταλάβει γιατί τόσα χρόνια δεν είχε αποκαλυφθεί τίποτα σχετικά με τη δράση της στοάς. Το όνομα του Παλούμπο δεν αναφέρθηκε στις εκθέσεις.

Κατά τη περίοδο 1987-88 δυο φασίστες, ο Άντζελο Ήτζο και ο Μπιάτζιο Πιταρέσι, αποκάλυψαν στο δικαστή Σαλβίνι ότι ο βιασμός πραγματοποιήθηκε από μια νεοφασιστική ομάδα και, το κυριότερο, ότι η εντολή για «τιμωρία» της Φράνκα Ράμε προερχόταν από το σώμα των καραμπινιέρι. Μετά από αυτές τις αποκαλύψεις διατάχθηκε έρευνα για τις νεοφασιστικές οργανώσεις της δεκαετίας του 1970:

«Ο Πιταρέσι έδωσε τα ονόματα των βιαστών: Άντζελο Άντζελι, και μαζί με αυτόν κάποιος

Μούλερ και κάποιος Πατρίτζιο». Επρόκειτο για νεοφασίστες αναμειγμένους με λαθρεμπόριο όπλων, διπλούς πράκτορες που δρούσαν ως προβοκάτορες στην Αριστερά και ενημέρωναν την αστυνομία για κάθε κίνηση των μελών της, ανόητοι άνθρωποι σε επαφή με το κακό. Σε αυτή τη γκρίζα περίοδο της δεκαετίας του 1970 συναντήθηκαν ο συντηρητικός κρατικός μηχανισμός και οι ακροδεξιόι τρομοκράτες και έτσι προέκυψε η απόφαση να χτυπήσουν τη σύντροφο του Ντάριο Φο. Ο Πιταρέσι ισχυρίζεται: «Η επίθεση στη Φράνκα Ράμε ήταν έμπνευση κάποιων καραμπινιέρι από τη μεραρχία του Παστρένγκο. Ο Αντζέλι και εγώ ήμασταν για αρκετό καιρό σε επαφή με τη διοίκηση της δύναμης (των καραμπινιέρι)».

Τα όσα καταθέτουν οι δύο «μετανοημένοι» φασίστες ενισχύονται από δηλώσεις του πρώην αρχηγού των Μυστικών Υπηρεσιών, Τζιαναντέλιο Μαλέτι, ο οποίος ανέφερε ένα βίαιο καβγά μεταξύ του στρατηγού Τζιοβάνι Μπατίστα Παλούμπο και του Βίτο Μικέλε, νυν αρχηγού των Μυστικών Υπηρεσιών: «Κατά τη διάρκεια της διαμάχης ο τελευταίος κατηγορούσε τον Παλούμπο για την επίθεση κατά της Φράνκα Ράμε». Σχολιάζοντας ο δικαστής Σαλβίνι τις δηλώσεις του Μαλέτι συμπληρώνει: «Η πιθανή ανάμειξη -ως υποβολέων- ορισμένων αξιωματικών της μεραρχίας του Παστρένγκο δεν προκαλεί έκπληξη[...] ο επικεφαλής της μεραρχίας του Παστρένγκο κατά τη δεκαετία του 1970 είχε συμμετάσχει, σε συνεργασία με ανατρεπτικές οργανώσεις, σε λαθρεμπόριο όπλων αλλά και απόκρυψη πληροφοριών που οδηγούσαν στην αποκάλυψη της ευθύνης για τις σφαγές που πραγματοποιήσαν οι νεοφασίστες Φρέντα και Βεντούρα».

Βέβαια, σύμφωνα με το Νικολό Μπότζο, ο στρατηγός δε θα μπορούσε να είναι ο ίδιος ο εμπνευστής του βιασμού της Φράνκα Ράμε, αλλά αποτελούσε απλώς τον εκτελεστή «μιας ανώτερης επιθυμίας»: «Εκτός από τις πολιτικές του πεποιθήσεις θυμάμαι τον Παλούμπο να λαμβάνει τηλεφωνήματα από υπουργεία. Ξέρω ότι μιλούσε με τον υπουργό Άμυνας και τον υπουργό Εσωτερικών. Είναι φυσιολογικό ένας υπουργός να συζητά με το διοικητή μιας μεραρχίας. Ωστόσο, κατά τη γνώμη μου, ένα τέτοιο έγκλημα δε γεννήθηκε σε τοπικό επίπεδο. Είναι αλήθεια ότι η είδηση του βιασμού έφερε χαρά στους στρατώνες αλλά εγώ προσωπικά δεν είδα τον στρατηγό Παλούμπο να συνομιλεί και να διατάζει τρομοκράτες να κάνουν αυτοί τη πράξη».

Τέλος, το 1973 κατά τη διάρκεια της θητείας του Τζιούλιο Αντρεότι στη θέση του πρωθυπουργού, με τη πλειοψηφία των κεντροδεξιών δυνάμεων στη κυβέρνηση, στόχος ήταν -σύμφωνα με όσα λέγονται στο Μεμοριάλε Μόρο- (μια σειρά εγγράφων που γράφτηκαν από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες αλλά και τον Άλντο Μόρο και ανακαλύφθηκαν σε διάφορες φάσεις από το 1978 ως το 1990), «να αποτρέψουν για πάντα τις λαϊκές δυνάμεις από το να έχουν πρόσβαση στη ζωή του κράτους». Υπουργός Άμυνας τότε ήταν ο Μάριο Τανασι και Εσωτερικών ο Μαριάνο Ρουμορ.

Πηγή: Carmilla